

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi S. T.

o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego

z dnia 8 marca 2011 r.,

w sprawie z powództwa S. T.

przeciwko A. C.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 grudnia 2012 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 24 stycznia 2012 r.,

oddala zażalenie i przyznaje adw. A. K. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego) kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę powódki S. T. o wznowienie postępowania w sprawie przeciwko A. C. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 8 marca 2011 r. W uzasadnieniu wyjaśnił, że wskazaną przez skarżącą podstawą wznowienia było wystąpienie okoliczności faktycznych, z których nie mogła skorzystać w zakończonym postępowaniu. Pierwotnie powódka oświadczyła, że ma na myśli fakty świadczące o zasiedzeniu przez nią własności spornej nieruchomości, których istnienie sugerował Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 lipca 2010 r. Dochowanie terminu do wniesienia skargi skarżąca powiązała z datą otrzymania od pełnomocnika informacji o odmowie wniesienia skargi kasacyjnej. Na wezwanie skarżąca sprecyzowała, że nowym faktem, na który się powołuje jest brak podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej. Sąd Okręgowy ocenił, że stwierdzenie przez pełnomocnika powódki braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej nie mieści się w hipotezie art. 403 § 2 k.p.c., ponieważ nie stanowi nowej okoliczności faktycznej, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy, z której skarżąca nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Cech tych nie ma także żadna z innych okoliczności wzmiankowanych przez powódkę w uzasadnieniu skargi. W konsekwencji Sąd uznał, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, wobec czego podlegała odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie odrzucające jej skargę powódka zarzuciła naruszenie art. 403 § 2 k.p.c. przez przyjęcie, że nie zostały wykryte okoliczności faktyczne, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, podczas gdy po wydaniu orzeczenia przez Sąd Okręgowy ujawniła się możliwość stwierdzenia zasiedzenia działki 238/5 obr. 7, istniejącą już w chwili orzekania. W związku z tym wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego, a także o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie opiera się na błędnym zarzucie, sprzecznym z treścią skargi i z przebiegiem postępowania w sprawie, której dotyczy skarga o wznowienie. Powódka jako podstawę skargi, mającą wypełnić przesłanki z art. 403 § 2 k.p.c. wskazała uzyskanie informacji, że jej pełnomocnik nie złożył w jej imieniu skargi kasacyjnej, nie zaś to, że dowiedziała się o istnieniu podstaw nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie. Gdyby jednak nawet przyjąć, że uzasadnienie podstawy wznowienia przywołane w zażaleniu nawiązywało do argumentacji przewijającej się w skardze, którą powódka także chciała poddać po rozprawie, to twierdzenie o uzyskaniu wiedzy o możliwości nabycia nieruchomości przez zasiedzenie z pewnością nie może być uznane za okoliczność nową, z której powódka nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Przeciwnie, była to okoliczność rozważana w toku pierwotnego postępowania i powoływana w uzasadnieniach wyroków Sądów obydwu instancji, o czym zresztą powódka wzmiankowała w uzasadnieniu skargi.

W konsekwencji zażalenie powódki należało oddalić na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 maja 2012 r. – art. 9 ust. 6 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 233, poz. 1381) w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

Orzeczenie o kosztach pomocy prawnej udzielonych powódce z urzędu w postępowaniu zażaleniowym uzasadnia § 2, § 6 pkt. 7, § 13 ust. 2 pkt 2 oraz § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).